

[Overgaard Nielsen.]

„... forventer af Rådet, at det træffer en afgørelse, som muliggør overgangen til en anden etape af den europæiske økonomiske og monetære union.“

Her er altså åbenbart tale om, at man efter artikel 235 giver sig selv nye kompetencer. Hvis en dansk minister i Bruxelles giver sin tilslutning til dette, afskærer han dermed folketinget og vælgerne fra at ændre denne beslutning.

Flere EF-tilhængere har erklæret, at de ønsker spørgsmålet om Danmarks eventuelle tilslutning til den økonomisk-monetære union afgjort ved folkeafstemning. Men har en dansk minister på grundlag af artikel 235 underskrevet i Bruxelles, så kan ingen folkeafstemning ændre dette, for så er det en internationalt bindende traktat, som ifølge grundloven ikke kan sendes til folkeafstemning. Derfor er løfter om folkeafstemning i sådanne spørgsmål intet værd, men tjener kun til falsk beroligelse.

Jeg anser det også for at være et forsøg på falsk beroligelse, når tilhængerne bortforklarer farerne for snæver udenrigspolitisk binding og planerne om fælles forsvar. Udenrigsministeren talte da også om, at det udenrigspolitiske samarbejde bør gøres til genstand for forbedringer. Jeg vil gerne spørge: hvilke forbedringer? Og hvor langt skal vi gå? Det fik vi ingenting at vide om. Europa skal — sagde ministeren også — tale med én stemme. Hvis stemme skal der tales med?

Når ministeren nævner det udenrigspolitiske samarbejdes relation til en europæisk union, så må jeg altså konstatere, at ministeren, som jeg sagde til indledning, ikke har sagt ét ord mere eller ét ord mindre end ventet, men at det, han ikke sagde, nok var det mest talende. Det var efter min mening uhyggelig tale, fordi det efterlader alle i uvidenhed om, hvad Danmark vil med EF, vil i EF, vil med internationalt samarbejde i videre perspektiv, og først og fremmest — og det anser jeg for det alvorligste — hvad vi vil med os selv.

Stinus (RV):

Hr. Maigaard vendte sig i sit indlæg imod den samordning af EF-landenes politik, som finder sted i FN. Der foregår faktisk i FN et meget snævert samarbejde mellem EF-lan-

dene, og som mangeårigt medlem af den danske delegation til FN ved jeg, at dette samarbejde tog sin begyndelse allerede før Danmark blev medlem, altså på et tidspunkt, da vi endnu befandt os på ansøgerstadiet. Efter at Danmark er blevet medlem af EF, betragter jeg dette samarbejde som noget naturligt og uundgåeligt. Vort samarbejde med de øvrige EF-lande er både snævrere og langt mere vidtgående end de fleste herhjemme gør sig klart, og end de fleste i denne sal er villige til at indrømme. Om dette skyldes frygt for, at befolkningen endnu ikke er moden til at acceptere et sådant udenrigspolitisk samarbejde, eller simpelt hen manglende kendskab til de faktiske forhold, skal jeg lade være usagt.

Jeg betragter som sagt dette samarbejde EF-landene imellem i FN og i andre internationale organisationer som noget naturligt og som en uundgåelig følge af vort medlemskab af EF. Det sagde jeg også før folkeafstemningen den 2. oktober 1972.

Der eksisterer imidlertid ikke, i hvert fald ikke nu, nogen EF-politik i FN. Der finder ingen egentlig samordning sted af EF-landenes politik i FN, således som det blev sagt af hr. Maigaard. Også fra andre sider er det blevet mere end antydnet, at Danmarks stillingtagen i afgørende afstemninger i FN havde gennemgået en ændring bort fra det nordiske i retning af en holdning nærmere de øvrige EF-lande. En gennemgang af Danmarks, de øvrige EF-landes og de øvrige nordiske landes stemmeafgivning i nogle af de vigtigste spørgsmål på dagsordenen for FNs 28. generalforsamling giver ikke grundlag for en sådan opfattelse.

Både på grund af min negative indstilling til dansk medlemskab af EF før folkeafstemningen den 2. oktober 1973, og fordi jeg i en årrække har været medlem af delegationen til FN, har jeg følt en særlig forpligtelse til efter generalforsamlingen kritisk at gennemgå den danske stemmeafgivning og sammenholde den med de øvrige nordiske landes og EF-landenes stilling. Jeg har koncentreret gennemgangen om de vigtigste nedrustningsspørgsmål, de afrikanske spørgsmål og generelle kolonispørgsmål, og jeg har kunnet konstatere, at Danmark ikke har stemt imod én eneste af disse resolutioner, jeg her har gennemgået. Det samme gælder de øvrige nordiske lande, mens nogle